

# VEGYÉSZETI MUNKÁS

A MAGYARORSZÁGI VEGYÉSZETI MUNKÁSOK SZÖVETSEGE NEK HIVATALOS LAPJA

MEGJELENIK MINDEN HÓNAP HARMADIK SZOMBATJÁN  
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: VIII. KUN-UTCA 11. I. TELEFON: JÓZSEF 324-45  
ERRE A CIMRE KÉRÜNK MINDEN KÜLDEMÉNYT

## A proletárhajlékokért

hirdet erős és szívós harcot a szociáldemokrata párt és ebben a harcban minden robotos embernek, minden proletárnak be kell kapcsolódnia. Mert nem nyugodhat bele egyetlen munkás és munkásszorong sem abba, hogy a szabadjára engedett házbéruzsora korbáccsal a munkás-embert családotól, gyermekeitől kiverjék a hajlékából, hogy a proletárok tízezrei alól ki-rántsák az ágyat, amelyre háltni járnak. Márpedig ez a kegyetlen veszedelem, a hajléktalanság borzalmas katasztrófája nem is ezeket, nem is tízezreket, hanem a nincstelen, szegény lakók millióit fenyegeti.

Proletárnak, bérrabszolgának lenni ma is az örömtelen életet, a mindennapi kenyérgondokkal való szörnyű viaskodást, a feneketlen nyomor mártíriumát jelenti, különösen itt, a leg-silányabb bérek hazájában. A robotosokat sehol a világon nem kényszerítik olyan felkelt-testet felőrlő bűjtre, mint éppen minálunk. A magyar munkásnak a kultúrából még csak annyi sem jut, amennyi nélkülözhetetlenül szükséges ahhoz, hogy félig-meddig emberi életet élhes-sen. A magyar munkás számára sóvárgott fényűzés, ábrándos álom a tiszta, rendes ruha, luxus a könyv, amely oktat, művel és utmu-tatója az életnek, haladásnak. De a magyar munkás számára még a testi tisztálkodás és az egészség ápolásának legelőkelőbbi kellei is pa-zar, elérhetetlen fényűzésszámba mennek. Mert az emberi egészség legelső előfeltétele a tiszta, szellős és nem túlszűrt lakás. A magyar proletárok hajlékai azonban, ezek a levegőtlen, pokoli nyomortanyák, a piszkos, bűzös éjjeli menedékhelyek valósággal melegágyai a gyilkos járványoknak.

És ahelyett, hogy a kormány ezer és ezer új lakás, tiszta, szellős, egészséges lakás építésé-vel — amint a „Vörös Bécsben” történik — eze-ken a tűrhetetlen lakásviszonyokon javítani igyekeznék, a lakások fölszabadításával, a sza-bad fölmondással és szabad házbéruzsorával még azokat a járványfészkeket is, amelyekbe háltni járunk, megfizethetetlené akarja tenni a robotosok számára. Azt akarják, hogy ne csak a rendes, meleg étel, ne csak a tiszta ruha, a könyv, a szappan legyen számunkra meg-fizethetetlen fényűzés, de még a hajlékunk is, amelyben családukkal, gyermekeinkkel ma még meghúzódhatunk, az a tömeglakás is, amelyben az összezsúfolt proletárok egymás elől szívják a levegőt, sőt még az ágyrajáró fekhelye is, amelyre esténként fáradt esontjait viszi pihenni.

A kormányznak az az elhatározása, hogy ez év november elsején nemcsak hogy emelkednek a házbérek, hanem ugyanakkor a háziurak vissza-kapják teljesen szabad rendelkezési jogukat a lakások fölött. Ez pedig azt jelenti, hogy a

háziur ismét fölmondhat annak a lakónak, aki-nek akar, hogy jövő év május 1-én a háziur a lakókat már ki is rughatja a lakásukból és úgy drágíthatja a lakást, ahogy neki tetszik.

Akad-e majd ilyenformán egyetlen proletár, akit ne fenyegetne a hajléktalanság réme, aki ne volna kitéve annak, hogy földönfutóvá lesz, kikerül az utcára, kivert kutya lesz, éjszakai csavargó, a rendőrségi razziák martaléka.

Szaktársak! Értsük meg, mit jelent a lakás-fölszabadítás az éhező, nyomorgó proletárok, a tömeglakások, a bérbeadott odúk, ólak, a kö-zösen bérelt „ágyak” kiuzsorázottjai számára! Hiszen a lakászsorosa már most is tűrhetetlené teszi a munkás életét. Már most is a lakás, az az éjjeli menedékhelyünk bére, a fekhelyünk ára eszi el előlünk kinnal-verejéssel megszól-gált pengőink egyharmadát vagy még többet. Most is gyermekeink, a magunk szájától kell megvonnunk a falatot, a kenyérből és azért kell vékonyabbat kanyarítanunk, mert a laká-sokat a kormány jóvoltából már annyira meg-drágították, hogy attól koldul a proletárlakó, a nincstelen albérlő és aki ágyra jár.

De lakni muszáj, éjszakai pihenőre nemcsak azoknak van joguk és szükségük, akik egész napon át henyélnek, de szükségük van azoknak is, akik hajnaltól estig az idegeket és az em-beri erőt felőrlő robotban görnyednek. Márpedig azzal a korbáccsal, amelyet a szabad házbéruzsorával fogatunk össze, a háziurak ter-mészetesen legelőször a nincstelen lakókat, azo-kat, akik nem bírják el a fölszűrt házbérek terheit, vernék ki a hajlékukból! A háziurak, ha törvény nem kényszeríti rá őket, nem lesz-nek tekintettel arra, hogy a szaktársak már nem csökkenthetik kenyérporeiójukat, nem húzhatják még jobban össze nadrágszíjukat, nem fordulhatnak föl éhen csak azért, mert lakni kell!

De ki kételkedhetne abban, hogy ha elérkezik Budapesten és a nagyvárosokban is a lakásfölszabadítás ideje, nekünk, nyomoruságos bére-kért robotolóknak választanunk kell majd aközött, hogy éhen akarunk-e pusztulni és utolsó falat kenyérünk árát is odaadjuk-e a hajlékun-kért, ágyunkért vagy pedig kóborló kutya-k módjára az utcára kerülünk, hogy menhetet-lenül prédává legyünk a rendőrségi razziák-nak.

Nem! Nem akarunk éhenpusztulni! De nem akarunk kóborló ebekké sem zülleni, amelye-ket sinterek fogdosnak össze! Jogunk van kö-vetelni, hogy ne dobjanak oda bennünket a szabadon dühöngő házbéruzsora zsákmányá-nak! És nem azért éhezünk, szenvedünk, nyo-morgunk, járjuk a proletárelét rettenetes kál-váriáját, hogy végül — kormánytámogatással! — kihúzzák alólunk és gyermekeink alól fekhelyünket.

Nincs már messze az idő, amikor a kormány,

52

illetve a kormánynak a népjólétéről elnevezett minisztere ránk akarja szabadítani a hajléktalanság rémét. Nekünk erre csak az lehet az üzenetünk: *jobb, egészségesebb, tisztább és olcsóbb lakást követelünk!* Mert ez a legkevesebb, amit munkánk, verejtékes robotunk fejében követelhetünk! Gondoskodjék a kormány arról, hogy minden munkásnak rendes, emberi lakás jusson, hogy a dolgozók százezreinek ne förtelmes járványfészkek szolgáljanak szállásul. De addig is, amíg erről gondoskodás történik, amíg a higiénikus, tiszta lakások tízezrei és tízezrei főlépülnek, mondjon le a kormány a lakásfőszabaddítás tervéről!

A náncstelen lakók milliói, a nyomortanyák és az éjjeli menedékhelyek mártirjai inkább rászorulnak a védelemre, mint a háziurak a földmondás és házbéruzsora korlátlan szabadságára.

*Induljon meg tehát a harc a proletárhajlékért, a lakók védelméért! És ezt a harcot vállelve munkástestvéreinkkel, úgy kell megvívni, olyan szelídséggel és olyan elszántsággal, mint akiknek utolsó falat kenyérüket akarják a székelyből kiűzni.*

### Bérmozgalmak.

Kiéhezett és lerongyolódott szaktársaink — nem bírva tovább az egyre fokozódó drágaság nyomását — kezdenek az egész vonalon mozgolódní gazdasági helyzetük javítása érdekében.

Amint már múlt számunkban jeleztük, legelőször az aszfaltiparban foglalkoztatott szaktársaink mozdultak meg és az érdekelt munkáltatokat memorandumban kérték munkabéreik fölemelésére és sérelmeik orvoslására. Megállapíthatjuk, hogy ennél a kérdésnél a legmegértőbben — mint mindig — a Magyar Aszfalt Rt. igazgatósága viselkedett, mert a munkásság megbízottaival és Szövetségünk titkárával a következő bérjavításban állapodott meg:

A legalacsonyabb órabér az eddigi 44 fillér helyett 52 fillér. A legmagasabb órabér az eddigi 67 fillér helyett 76 fillér. A közbeeső munkások általánosan 10 százalékos bérjavításban részesülnek. Vidéki és környéki munkáknál 50% pótdiék fizetendő. Ünneppapokon minden munkás 5 órai munkabérmegterítésben részesül. Ugyaneseak 5 óra fizetendő azoknak a külsőmunkásoknak, akik esőzés vagy egyéb ok miatt munkájukban akadályozva vannak. Ez a megállapodás 1927 április 1-ig visszamenőleg szól és a fölemelt munkabéreket visszamenőleg úgy a külső, mint a belsőmunkások meg is kapták.

Itt említtük meg, hogy a Magyar Aszfalt összes munkásai ezenkívül még 8 pengőtől 36 pengőig terjedő külön húsvéti pénzben is részesültek.

A *Helvey-gyár* ridegen elzárkózott a bérjavítás elől, itt az aszfaltmunkások egy része kénytelen volt az alacsony munkabérek miatt beszüntetni a munkát, azonban — sajnos — akadnak egynehányan, akik testvéráruulásra vállalkoztak és ezeknek a felszakembereknek a segítségével igyekeznek a vállalat azoknak a munkáknak az elkészítésére, amelyek teljes szakutadást igényelnének. Az aszfaltmunkások megjegyzik maguknak ezeket a huligánokat és a jövőben majd érdemük szerint fognak velük elbánni.

A *Magyar Ruggyanta-gyár* munkásainak a helyzete is annyira lerongyolódott az utóbbi hónapokban, hogy maguk a munkások szegyel-

ték már megmondani, mennyi a keresetük. Ez a gyár a múltban mindig súlyt helyezett arra, hogy a békés termelés biztosítva legyen. Ha nem is tartozott soha az ugynevezett jólizető gyárak közé, de munkabérei mégis megütötték az átlagbéreket és a munkásság kívánságai méltányos meghallgatásra találtak. Az utóbbi időben azonban változás állt be a gyár vezetésében és ez a változás érezteti hatását az egész vonalon a munkabéreknél és a bánásmódban is. A legfektelenebb kizsákmányolás mellett meghonosították a büntetési rendszert. Napirenden van, hogy a legesekélyebb mulasztásért, de sokszor a legigazságtalanabban, minden meghallgatás nélkül, súlyos pénzbírsággal sújtják a munkásokat olyan esetben is, amikor a munkára vonatkozólag kérdez valamit munkatársától.

A gyár munkásai végre megelégték ezt a fegyházrendszert és a legutóbb megtartott gyári értekezleteken nyomatékosan állást foglaltak ez ellen a rendszer ellen és elhatározták, hogy nyomatékosan fogják kérni az igazgatóságot munkabéreik emelésére és ennek a szegységteljes büntetésrendszernek a megszüntetésére. Reméljük, hogy az igazgatóság nem fog elzárkózni a munkásság jogos kívánsága elől és nem kényszeríti a munkásságot hátkonyabb eszközök igénybevételére.

A *Nemzetközi Hálókocsi Társaság* összes munkásai kénytelenek voltak beszüntetni a munkát, mert az üzem vezetősége elzárkózott minden bérjavítás elől. Itt az üzemvezető egy volt tengerészkapitány, aki a munkásügyeket is katonai módon szeretné elintézni és mert ez nem sikerült, most sztrájktrórk toborzásával kísérletezik — kevés sikerrel. Reméljük, hogy a munkásszolidaritás jobb belátásra bírja majd a kapitány urat.

### Agitáljakok!...

Mi az: agitálni?

Nincs szebb és nemesebb földadat öntudatos munkás számára a tudatlanok fölvilágosításánál, a jobb jövőddért folytatott agitáció kifejtésénél, a közömbös munkástársak megnyerésénél.

Ez a tevékenység, ha őszinte meggyőződés diktálja, esodákat szül.

A rendszeres eszmetérjesztés munkája a munkásság szervezkedése elé tornyosuló akadályokat játszi könnyedséggel gyűri le. Mert csak ezek legyűrése után lehet beszélni az *együttes erővel elerendő céloknak a kiküzdéséről*, azoknak a céloknak a kiküzdéséről, amelyek minden egyes ember életét és a közéletet jobba, örömteljesebbé teszik.

Aki az agitáció, az eszme- és elvtérjesztés terén munkálkodni kíván, annak teljes odaadással kell elviselnie azokat a nehézségeket is, amelyek ezzel a munkával velejárnak. Mert az agitálás, a mások fölvilágosítása, bizony, nem könnyű mesterség, ha csak nem párosul emez egyének gondolatvilágához való alkalmazkodással és a meggyőző érvek helyes felhasználásával.

De hogyan férközhetünk hozzá legkönnyebben sötétben tévelygő testvéreinkhez? Hogyan fogjuk meg az eszt, a szívét azoknak, akik állandó nyomorúságuk és megáldoztatásuk eredetét még csak nem is sejtik? Hogyan magyarázzuk meg a pirkadástól éjfélig dolgozó munkásoknak a tudás, a művelődés szükségességét? Nem valami ördögi mesterség ez és a fölvilágosult munkás hamarosan tülteszi magát ezen,

mert az öntudata és a fölvilágosultsága erő és önbizalmat ad neki ehhez a munkához. A mi eszméinknek és tanításainknak hatalmasan hódító ereje éppen abban van, hogy aki közelről megismeri a mi igazságainkat és bepillant a társadalom szerkezetébe, az maga is harcossá lesz a gondolat és az élet igazságát összekötő elveinknek.

A jó agitátor, a művelt és öntudatos munkás első kötelessége, hogy *mindenkor készen álljon*. Sok munkástársunktól halljuk: „Kérem, jómagam is hévvel és meggyőződéssel dolgozom a mozgalom érdekében, de amikor nálunk, ahol, egyes munkásrétegek között olyan nagy a tudatlanság...” *Minél tudatlanabb munkás van dolgunk, annál okosabbnak kell lennünk*. Csak a módját kell tudnunk. Kis dolgokkal, a napi események szűke tömegéből vett példákkal kell kezdenünk és csak azután, fokról-fokra, lassanként kell kifejtenünk a történelmi fejlődés kikerülhetetlen irányát, amely az elmúlt századok gazdasági és politikai alakulataiban előkészítette, majd megteremtette a mai kapitalisztikus rendszert, amely magával hozta ugyan a jelen áldatlan állapotait és kínorlásait, de amelyeket a munkásság egyetemes erőfeszítése, az új világnézet hódítása, a haladás gígrázi erői végre is megszüntetnek.

Az agitáció eszközei, persze, különfélék. Hogy hol milyen eszköz a legjobb, arra nézve nem lehet alapelv, de azt minden ügyes munkás-agitátor azonnal megítélheti a körülményekből.

*Szeretettel és türelemmel kell végeznünk a propaganda munkáját*. Rábeszéléssel, amelyben a szervezkedés hasznosságát, célszerűségét és a szervezkedés révén elért eredményeket ismer-tjük, mindig elérhetjük néhány társunk csatlakozását a szervezethez. A szervezet azután tovább gondoskodik az újonnan beépülő tagok gondolkodásának, meggyőződésének a melyítéséről, emlékeztetüknek és képzeletüknek olyan tényekkel való gazdagításáról, amelyek a szolidaritás, az osztályösszetartozás szükségességét mind világosabban igazolják. Nagy szavakkal, kicirkalmazott mondatokkal a jó agitátor sohasem él. A fontos az, hogy egyszerű, keresetlen szavakkal igyekezzék kiintani a szervezkedésről, a mozgalomról táplált rossz véleményeket és félreértéseket, de annak a munkástársadalomra gyakorolt jótékony hatását meggyőző érvek halmazával be is tudja bizonyítani. A közömbösökből, az ellenségeskedőből a vitatkozó és fölvilágosított áttal, ha az a helyes módon történik, gyakran jó harcossá válik.

Új igazságok, nézetek, eszmék és föl fogások mindenkor nehezen vernek gyökeret az emberi szellemben. Minden új igazság és elv diadal-maskodása sok és súlyos áldozatba került. A nemzedékről-nemzedékre szálló hagyományokat, előítéleteket, a kiesinyes és sekélyes gondolkodást csak nehezen tudja föl váltani az új föl fogás, új érzés, új meggyőződés. Van-e tehát szebb föladat az új, kitüzesedett és gyújtó igazságok terjesztésénél, amelyek ragyogó világá-nál a régi, ósdi, elavult fogalmak, megdohosodott világnézetek mind-mind elhalványulnak? Mert szép az: egymást lelkesíteni, szép az: mesteri vonásokkal színes képeket vetíteni a jelennek a múltból és a jövőről, szép minden agitáció és propaganda, ha célja az embereket az értelem, a tudás, a szép írást fogékonytá tenni.

A társadalom tagjainak gazdasági jóléte és szellemi fölvilágosultsága: ez a célunk és cünk, a ragyogó képnek egész hátterét az agitációs

tevékenység teszi. Ez a tevékenység, amely gondolkodásunkat fejleszti, öntudatunkat erősíti, az előrehajtó motorja a munkásmozgalom haladásának. Minden öntudatos munkás teljesítse tehát ezen a téren is a kötelességét! Agitáljatok!

Szalacsits Antal.

## Foltozott szociálpolitika.

Talán mióta a Munkásbiztosító mint intézmény működik, annyi panasz és kifakadás nem hangzott el együttvéve, mint a kurzus gazdálkodása alatt. A betegekkel és baleseti sérültekkel való bánásmód, a segélyeknél megnyilvánuló szűkkeblűség, a baleseti járadékok nevésegesen alacsony volta, mind egy-egy oka annak a keserűségnek és ellenszenvnek, ami a Munkásbiztosítóval szemben a munkásság részéről megnyilvánul.

Amíg a Munkásbiztosító autonómiájától meg nem fosztották, a munkások és munkaadókból álló autonómia kölcsönös megelégedéssel azon dolgozott, hogy minél többet nyújthasson a beteg és sérült munkásnak és a szanatóriumok, valamint üdülőtelepek tömegeivel igyekezett a betegségeket már csirájában elfojtani, illetve megelőzni. A betegekkel és baleseti sérültekkel való emberi bánásmódot és érintkezést pedig az autonómiának a pénztári alkalmazottakra való befolyása biztosította.

Az új törvénytervezet azonban nemcsak hogy állandósítani akarja a jelenlegi állapotokat, hanem az amugyis alacsony járandóságokat még alacsonyabb alapon akarja megállapítani.

Az új törvénytervezet ugyanis csak névleges autonómiát akar a pénztárnak adni és a tisztviselői kart teljesen ki akarja vonni az autonómia befolyása alól. Eddig ugyanis a tisztviselők választását a törvény az autonómiának biztosította és az gondoskodott róla, hogy a pénztári alkalmazottak a felekkel a legelőzékenyebben érintkezzenek, az új tervezet pedig a tisztviselők kinevezését a népjóléti miniszternek tartja fenn, tehát teljesen izolálni akarja az érdekeltségtől. A táppénzt pedig, amely eddig az első négy héten a kereset 60%-a a négy hét után pedig a kereset 75%-a volt, állandóan 60%-ban óhajta megállapítani. Ezzel szemben a terhek emelkednének, mert a járulékok az eddigi 6% helyett 7%-ra emelkedné. Ugyanígy visszafejlődést mutat a tervezet többi szakasza is. Semmi okunk sincs tehát bizalommal nézni az új törvénytervezet elé, ellenben minden okunk megvan, hogy küzdjünk ellene és követeljük a törvény olyan módosítását, amely a munkásbiztosítás hatályát kiterjeszti minden foglalkozási ágra, bérhatárra való tekintet nélkül és egyben biztosítja az autonómia jogait és függetlenségét még a népjóléti miniszterrel szemben is.

**Mennyi kereseti adót fizet a munkás? Ha a jövedelem hetenként a 20 pengőt meghaladja, akkor a kereseti adó:**

|                       |                         |
|-----------------------|-------------------------|
| 20-25 P-ig heti -10 P | 60-65 P-ig heti -70 P   |
| 25-30 P-ig heti -15 P | 65-70 P-ig heti -80 P   |
| 30-35 P-ig heti -20 P | 70-75 P-ig heti -90 P   |
| 35-40 P-ig heti -25 P | 75-80 P-ig heti 1.-P    |
| 40-45 P-ig heti -30 P | 80-85 P-ig heti 1.10 P  |
| 45-50 P-ig heti -40 P | 85-90 P-ig heti 1.20 P  |
| 50-55 P-ig heti -50 P | 90-95 P-ig heti 1.30 P  |
| 55-60 P-ig heti -60 P | 95-100 P-ig heti 1.40 P |

A havifizetéses alkalmazottaknál a legkisebb kereseti adó a havi 80 pengőt meghaladó kereset után fizetendő.

Sz. É.

## SZAKMÁK KÖRÉBŐL.

### TETŐFEDŐK, ASZFALTOSOK ÉS SZIGETELŐK

Hivatalos órák: vasárnap délelőtt 9—12-ig.

Jól látogatott taggyűlésen számolt be a szakosztály vezetősége folyó hó 15-én félévi működéséről. A fővárosban tartózkodó szaktársak legnagyobb része megjelent a taggyűlésen, hogy kritikát mondjon egyrészt a vezetőség működése fölött, másrészt pedig részt kérjen a szakmában foglalkoztatott munkásság gazdasági helyzetének javításáért folytatott további küzdelemből.

Porubszky szaktárs üdvözölte a megjelenteket és beszámolt a vezetőség félévi működéséről. Ismertetette azokat a nehézségeket, melyekkel a vezetőségnek meg kellett küzdeni, hogy legyőzze a szaktársak fásultságát és nemtörődömségét, amivel saját sorsuk iránt viselkedtek. A vezetőség minden törekvése oda irányult, hogy most, amidőn az aszfaltiparban van munka, az iparban foglalkoztatott szaktársak helyzete is javuljon. Sajnálattal állapítja meg, hogy a vezetőség ezen törekvése csak részben sikerült és ha a szaktársak messzebbmenő eredményeket akarnak elérni, úgy legyenek teljes erejükből segítségére az újonnan megválasztandó vezetőségnek a szervezés munkájában, mert tartós és kielégítő munkabérek csak akkor érhetünk el, ha az összes szaktársak belépnek a szervezetbe.

A pénztári jelentést Péczely szaktárs tette meg, részletesen ismertetve a bevételt és kiadást, valamint a kifizetett segélyek összegét. Az ellenőrzőbizottság nevében Todola szaktárs bejelentette, hogy a pénztárkezelést több ízben megvizsgálták és azt mindig rendben találták. Kéri a taggyűlést, hogy a fölmentvényt a vezetőségnek adja meg. A taggyűlés a vezetőség jelentését Pataky, Kocsis, László, Asztalos és Bartos szaktársak főlszóalása után egyhangulag tudomásul vette és a fölmentvényt megadta.

Ezután Brunner elvtárs ismertetette részletesen az általános gazdasági helyzetet és a lefolytatott bértárgyalásokat. Foglalkozott a munkaadóknak a fővárosi üzem elleni támadásaival is és fölhiyta a fővárosnál dolgozó szaktársakat a szervezet kiépítésére, mert csak így lesz módjában a Szövetségnek a fővárosi üzem érdekében védelmi álláspontra helyezkedni. A nagy megértéssel fogadott előadás után az új vezetőségbe a következő szaktársak lettek megválasztva; elnökök: Porubszky Mátyás, alelnökök: Pataky Lajos, pénztáros: Péczely József, helyettespénztáros: Todola Pál, ellenőrök: Strajtmann Ferenc és László István, választmányi tagok: Asztalos Gergely, Kocsis Imre, Polonyi Imre és Nagy János. Porubszky szaktárs megköszönte az új vezetőség nevében a bizalmat és kérte a szaktársakat, hogy támogassák az új vezetőséget munkájában, mert csak így tudnak eredményeket elérni.

**Kedvezményes fürdőjegyek.** A Hársfa-utcai Vasfürdő igazgatósága a Szövetség tagjai és azok hozzátartozói részére kedvezményes jegyeket bocsátott a Szövetség rendelkezésére. A jegyek ára:

I. osztály 1.60 pengő helyett 1.05 pengő

II. osztály 1.— pengő helyett —.85 pengő

A fürdő teljesen újonnan van berendezve és vastartalmánál fogva gyógyító hatása van. Jegyek a Szövetség irodájában kaphatók.

## KELMEFESTŐK.

Hivatalos órák naponként a központi irodában délután 4—7-ig.

Csillaghullás lesz... Az utóbbi időben mind sürűbben tűnnek föl apró csillagok a szakma terén. A mindenáron való önállósítás beteges tünetei mutatkoznak, nem számolva sem lehetőségekkel, sem gazdasági viszonyokkal, csak „A magam ura akarok lenni” tetszetős jelszótól hajtya szaporítják a szaktársak a kisiparos proletárok számát.

Anélkül, hogy bárkit is befolyásolni akarunk szabad elhatározásában, mert érthetőnek találjuk, sőt természetesnek, hogy minden ember törekszik a jobb megélhetés és biztos jövő megalapozása felé, ezt a formát azonban, amit a szaktársak egyrésze választ, betegesnek és így helytelennek tartjuk.

Ebben az évben már eddig körülbelül tíz szaktárs „önállósította” magát, csekély kis tőkével és gyakran még kevesebb tudással, egyedül, vagy kettesben hozzáfogtak a műhely alapításhoz. Már az első lépéseknél kitűnik, hogy a rendelkezésre álló csekély kis tőke a legkezdetlegesebb berendezésre is kevés. Kezdődik tehát a hajszá a kölcsöntőke, vagy pénzestárs után, aki aztán megveszi nemesak a befektetett kis anyagi tőkét, hanem az „önálló” szaktárs erkölcsi tőkéjét is. Ha pedig nagynehezen megindulnak, kezdődik a hajszá a munka után, és mert a közönség nem nagyon törli magát az új műhelyek felé, jönnek a „viszontosok”, akik a súlyos gondokkal küzdő új mester idegeit is segítenek megőrizni.

Ezzel a esodálatos valamivel, — amit viszont tisztítóknak neveznek — szintén kell egy kissé foglalkoznunk. Egyetlen szakmában sem találkozunk velük csak nálunk. Nem volna ellenük semmi kifogásunk, ha tényleg azt a szerepet töltenék be, ami a hivatásuk, hogy szelebl hozzá a közönséget a szakmához, vagyis megkönnyítse a közönség kiszolgálását — aminek a szüksége egyébként nem nagyon mutatkozik —, ezek az izék azonban egyenesen lehetlenné teszik az ipar fejlődését, mert közvetítésükért a munkabér 50—60%-át viszik el. Ez az, ami ellen szakmai szempontból a legélesebben kell tiltakoznunk, mert hogyan bírjon az a kisiparos a megállapított festési és tisztítási árak 40—50%-ért tisztességes munkát elláttatni, hogyan tudjon tisztességes munkabérekért fizetni és hogyan tudja viselni azokat a közterheket, amivel boldogítja a kisipart, amikor a munkadíj nagyobbik felét a közvetítők viszik el?

A szaktársakat tehát óvva intjük a könyelmű önállósítástól, ezzel szemben sokkal fontosabbnak tartjuk, ha a szervezetbe tömörülve igyekeznek szakmai tudásukat tökéletesíteni és becsületes munkabérekért biztosítani, a munkaadókkal pedig megkell értenni, hogy ideje volna, ha a viszontosokkal szemben közösen vennék föl a harcot, mert ez a szakma legégetőbb kérdése.

Hagyjunk föl tehát az egészségtelen „önállósításokkal”, mert konjunktúra esökkenésével nagyon sürű csillaghullás lesz...

Szerkeszti: Brunner József.

Felölös szerkesztő és kiadó: Kapusztá András.

„Világosság” könyvnyomda Rt. Budapest, VIII, Conti-u. 4.

Műszaki igazgató: Deutsch D.